

**Слово по случай 2 юни – “Денят на Ботев и загиналите
за свободата” в с. Топчийско
(31.05.2008г.)**

Втори юни. На този ден ние мълчаливо заставаме пред бюстовете на ония, които отдадоха живота си за България. Слънцето позлатява челата им и проблясва в зениците. И ние искаме да запазим в себе си тези черти, всъщност това са чертите на вечността.

Втори юни. Денят на Ботев и загиналите за България. На този ден ние мълчаливо свеждаме чела под звуците на онази съкровена Ботева изповед “Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира ... “ Една минута мълчание, в която има толкова много размисъл за подвига и безсмъртието. Една минута мълчание, която побира толкова много признателност. И коленичим, сякаш да бъдем по-близо до земята, която е съхранила завинаги ония, които отдадоха живота си за Отечеството.

България помни и с почит произнася имената на Георги Раковски, Стефан Караджа, Васил Левски, Георги Бенковски, Панайот Волов ...

С дълбока признателност народът ни се прекланя пред войните от братска Русия, пролели кръвта си и положили костите си на нашата земя, пред загиналите румънски и финландски войници. Ще почетем паметта на войните на фронтовете на Балканската, Междусъюзническата, Първата и Втората световна война.

Застанали пред пантеоните, паметниците и лобните места ние отдаваме заслужена почит към свидните жертви в борбата срещу фашизма през времето на 1941 – 1944 година. Прекланяме се пред онези, които загинаха в името на една мечта – да видят своята България освободена от фашисткото нашествие на Хитлеровите пълчища.

През тези години Бургаски окръг даде свидни жертви. Без съд и присъда загинаха стотици антифашисти и патриоти – Димчо Карагъзов, Щерьо Воденичаров, поетът Атанас Манчев, братя Ченгелиеви, Гочо Иванов. Край село Дюлино партизанският отряд “Народен Юмрук” дава първите си жертви – Минко Шаламанов, Неделчо Камбов. В битките край селата Козичино, Солник, Бърдарево, местността Балабан дере, Ярамаская в преки сражения с жандармерията и полицията загиват Николай Лъсков, Христо Тонозлиев, Киро Рачев, Трайко Траев, друго са заловени и разстреляни на 2 юни край село Топчийско.

Изминаха десетилетия. Времето ни отдалечава от онези исторически събития. Преболяват и раните на близките. Поколението, което видя фашизма, по силата на биологичните закони си отива, но ние и тези, които идват след нас, нямаме право да забравим.

Днес България се прекланя пред героите си. Те са тези, които прозряха в утрешния ден и чрез себеотрицание в името на своя идеал стигнаха до върховната жертва, където смърт и безсмъртие си подават ръка. От тук започва техният втори живот – в съзнанието на поколенията. Надживели времето и забравата те стават наш върховен пример, наша мярка за етични и патриотични стойности. Те се превърнаха в легенда, по внушителна от всички други легенди, защото е родена не от въображение, а се основава на потвърдена историческа реалност.

Втори юни. Отново коленичим близо до земята, родила хиляди герои, пропита с кръвта им и пазеща спомена за тях, защото вярваме, че тоз, който падне в бой за свобода, той не умира ...